

Sygn. akt III CSK 168/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa K. D.
przeciwko Bank S.A. w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1247/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.600,- (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka K. D. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 grudnia 2014 r., zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 29 maja 2014 r., w którym oddalono powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, wniesione przeciwko Bank S.A. z siedzibą w W. poprzez częściowe uwzględnienie powództwa oraz oddalającego apelację w pozostałej części - w zakresie obejmującym oddalenie apelacji.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka oparła na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że w sprawie doszło do nieprawidłowego oznaczenia pozwanej jako remitenta wekslowego, wynikającego

z nie zastosowania art. 101 i 102 Prawa wekslowego oraz art. 305 k.s.h. i art. 43² §§ 1 i 2 k.c., a także z błędnej wykładni art. 43⁵ § 2 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Tak motywowana oczywista zasadność skargi nie znajduje potwierdzenia. Przedmiotem judykatów Sądu Najwyższego wielokrotnie było spełnienie wymogów formalnych weksla w zakresie oznaczenia stron stosunku wekslowego. Zgodnie z utrwaloną wykładnią obligatoryjnym elementem firmy jest jej forma prawna, natomiast nazwa może ulec nieznacznym modyfikacjom i skróceniu, o ile tylko jednoznacznie identyfikuje przedsiębiorcę i jest powszechnie używana w obrocie (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2012 r., V CSK 258/11, OSNC 2013, nr 1, poz. 9 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., III CZP 54/13, OSNC 2014, nr 6, poz. 56). Jak przekonywująco wywiódł Sąd drugiej instancji tak należy ocenić użycie w wekslu skrótu oznaczenia remitenta „P.” w miejsce pełnej firmy „Bank” również w uwzględnieniu, że w deklaracji wekslowej użyto pełnej prawidłowej firmy, a żadna wątpliwość co do tożsamości podmiotowej nie została wykazana. Tym samym nie naruszono zasady formalizmu obowiązującej w prawie wekslowym.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania

kasacyjnego orzeczono na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy w oparciu o art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.